

За да спасим България

Изборите минаха и отминаха. Четири щастливи партии и техните партньори отново са в парламента. Няколко пък са доволни, че си осигуриха държавни субсидии.

Земеделците питат къде е БЗНС? Защо го обезсилихме, като се разделихме на безброй формации, които водят безкрайни дела помежду си, вместо да се обединим и да заемем достойното си място в политическия живот на страната?

Тежки въпроси, на които трябва да отговорят настоящи и бивши лидери.

Ние, писателите-земеделци, можем само със словото да бием тревожно камбаната на земеделската идеология.

Защото положението, в което изпадна държавата ни след като управлението ѝ беше поето от БСП, ДПС и Атака, е много сериозно. Ако останат на власт те ще върнат страната ни назад с десетки години. Вече дават достатъчно сигнали за връщането – ще връщат руските енергийни проекти, АЕЦ „Белене“ и т. н. Няма съмнение, че ще връщат агентите на ДС, олигарсите..., та дори и пушенето на обществени места. В парламента ни няма не само нас, земеделците, но там липсват и останалите демократични партии от политическото пространство център-дясно. С изключение на ГЕРБ, която на думи претендира, че е такава, но на дела не го доказва през почти четиригодишното си управление.

Къде отидоха демократичните избиратели, които направиха промените преди двадесет и няколко години и тласнаха България напред по европейския път? Нима изчезнаха? Нима всички бяха заблудени от популистките обещания? Или гласовете им бяха купени от богатите партии, които сега са в парламента? Не! Те съществуват! Само че по-голямата част са разочаровани, наранени, отблъснати... И от нас, и от безидейните политици в дясното пространство, които са объркани след изборния си провал. Няма да спаси партийките им и това, че едни от тях си подават оставките и поставят за лидери свои хора, други още се крият и мълчат, трети се преструват, че не виждат какво точно се случва...

А това, което се случва в страната ни е съвсем закономерно. Все повече хора изпълват улиците и площадите на София и другите големи градове. Все повече расте броят на протестиращите срещу управляващите в цялата страна и чужбина. Това са предимно млади, интелигентни хора, дошли в жегата и дъжд с децата си. Те са тръгнали на протест не само заради високите си сметки за ток и парно, а за да защитат свободата, демокрацията и собственото си достойнство! Непрекъснато нарастващото народно недоволство неизбежно ще доведе до падане на обърканото правителство на тройната коалиция Станишев-Доган-Сидеров.

Но страшното е, че дори при цивилизационни следващи избори, ако се проведат по сегашния изборен кодекс, БСП и ДПС отново ще влезнат в бъдещия парламент. Малка утеха за мислещите българи е, че при всичките си лицемерни лупинги, Сидеров показва истинското си лице и няма да може да си купи толкова гласове, които да му осигурят държавна субсидия.

Ето поради всичко това час по-скоро е нужна консолидация на земеделското движение. Консолидация не с червения олигарх Спас Панчев и сие, а на здравите земеделски сили, които останаха верни на идеите на Александър Стамболийски, Никола Петков и Г. М. Димитров.

За да станем политическа сила и дадем своя принос за спасението и демократичното развитие на нашата Родина.

Съюз на писателите земеделци

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

120 години от рождението на Никола Петков

Закрилникът

На Никола Д. Петков

В ония дни на бран велика,
дни на погроми, мъст и кръв,
Историята те повика
сред първите да бъдеш пръв!

И ти по ботевски въстана
в сублимния върховен час
срещу насилника, тирана,
освирепял от жад за власт.

Развял заветни идеали,
потомък на бунтовен род,
в борбата тежка ти прежали
и дом, и младост, и живот!

Баща ти бе с куршум ударен,
куршум и брат ти осмърти,
а величав и легендарен,
увисна на бесило ти!

За род, потомство и Родина,
и за народна свобода
в неравния двубой загина
и се превърна във звезда!

И стана знаме във борбата
като велик народен син!
Българийо, Родино свята,
гордей се с тоя исполин!

Йосиф Петров

Народе мой

Защо мълчиш? Защо си безразличен? Какво чакаш? От кого просиш милост?

Нима не виждаш какво става с теб? Нима не трябва да се бориш? Ще допуснеш ли твоята хубава България да загине? Ти си народ, който основа най-старата държава на Европейския континент с 1330 годишна история и имаш право да кажеш своята тежка дума. Нима не мина през много робства, борби и моменти на падания и победи? Оцелявал си и си решавал всички проблеми. Нека сега да погледнем твоя болезнен въпрос, през 21 век, в какво катастрофално положение се намираш. Нима няма с какво да се гордееш като народ, културен трудолюбив, борчески, който знае как да кове своята съдба. И сега се намираме, както през 1944 година, хвърлим ли поглед назад, когато бяхме окупирани от болшевишкия съветски съюз и бяхме смазани до нула. Тогаз втория апостол, борец за свобода, независимост и демокрация, като исполин застана начело на обединената опозиция в защита на човешките права. Това бе Никола Д. Петков. Той, с вестник „Народно Земеделско знаме“, орган на БЗНС водеше борба безпощадна със Съветския окупатор на нашата страна и техните агенти в Българската комунистическа партия. Този вестник беше ежедневник с 1 милион тираж. Негов брат вестник беше „Свободен народ“, орган на Социалдемократическата партия, борбен и настъпателен. Народе мой, тогава ти застана единен, смел, твърд и непобедим и показа на Съветските окупатори, че знаеш как се защитават свободата и независимостта и със своя глас, с бялата бюлетина, избра 101 народни депутати за VI ВНС, които, като лъвови се бореха против тази терористическа и разбойническа партия, която бе чужда на тебе, народе мой. Твоята майка България беше превърната в лагери и затвори и твоите верни чедата бяха там, за да те има като народ. Твоите деца и внуци заплатиха много в тези 45 години диктаторски комунистически режим. Дойде краят на този режим и ти, народе мой, помисли, че си свободен, независим и господар на личната и частна собственост. Вдигна се на събрания и митинги, участва в избори за изграждането на справедлив човешки живот. Но жестоко беше излъган, измамен, защото на власт не бяха твоите верни чедата, които искат свобода и независимост, частна собственост и човешко достойнство, а на власт останаха дъщерите, синовете и внуците на политбюро на БКП и ДС, които ни потискаха 45 години преди и сега, още 23 години. Народе мой, не чакай тези новоизлюпени партии, граждански сдружения и нови проекти, които са рожба на политбюро на БКП да решат твоите болезнени проблеми. Те могат само да лъжат, мамят, заблуждават и манипулират.

Нима трябва още да мизеруваш и да страдаш. Има една организация, която винаги те е защитавала и спасявала от национални катастрофи.

И като организация, която е защитавала твоята свобода и човешки права, тя се роди от недрата на майката земя. Това е земеделският съюз. Той е правил чудеса и може да прави за тебе, народе мой, за скъпата ни майка България. Затова се обръщаме към тебе, народе мой, да ни припознаеш и да ни се довериш, защото ние имаме програма, идеология, философия, която се препокрива с твоите виждания и желания и защитава правата и свободата. Земеделският съюз е организация със 113 годишна история и сега „Върховното време настана“, и ти, народе мой, трябва да кажеш своята тежка дума – край на лъжите, измамите, заблужденията, манипулирането. ПП „Обединени земеделци“ е продължител на Земеделския съюз и ние искаме да консолидираме всички честни и десни демократи, за да водим борба против тази комунистическа олигархия и корупция, която ни докара на ръба на пропастта. Времето е твое и ти трябва да кажеш на тези ограбвания на комунистическите издънки – „КРАЙ“. Само така ще победиш и твоята страна ще бъде рай.

Пейко Гечев

ПОЕЗИЯ

Изповед

пред Земеделския съюз

В борбите ти живях и много страдах,
радвах се и пях,
на колене падах и се питах:
достатъчно ли чиста за идеите ти бях?
Със теб делих и първата си обич,
обричах ти деца, съпруг и дом
и зло вещаех, който дръзне
със мисъл зла да те скверни.
Не съм крадец и няма да те грабя,
не крий от мене мъдростта -
да мога с враговете ти да се преборя!
Не искам нищо друго да ми даваш
под своята благословена длан –
достойна за рода си да остана
и вярна да съм ти докрай.
Освен такава, друга участ нямам,
приеми ме с мойта простота,
такава, каквато животът ме направи –
да бъда друга аз не пожелах.

Живка Танчева

Селско сърце

То е просто и открито
като пролетно небе.
В него няма тайни скрити.
То не може да къльне.

Сърцето селско е опора
в земеделската борба.
Сърцето селско е залога –
за хляб и свобода.

Никола Бежански

Зов

Оставям тази сутрин планината,
с дълбоките и чисти небеса.
Зове ме пак отново равнината,
окъпана в предутринна роса.

Потеглям към житата избуяли
и спирам на възвишения слог,
да ме погалят песни долетяли
от птички във разцъфналия глог.

Пък сетне гмурвам се във синината
на кукурузите – като гора,
където ме люлее тишината
и радва ме реколтата добра.

Самин вървя във редовете,
над мене само синьото небе.
А горе, във борба със ветровете,
самотна птица със крила гребе.

Петър Илиев

Потокът не спира

Уморени тела
влачат едва
непосилен духовен баласт
към безкрая -
и няма власт,
и няма страст,
и няма сила
да спре дори за миг
движението на потока
към бъдното.

Сред джунгла сме
със лабиринтен брод,
с безброй пътеки, пътища и гари.
И всеки бърза,
и всеки търси своя панацея -
спасителна идея,
спокоен пристан,
свят без гълчава и пищни екрани,
свят без величия и без тирани -
с топлинка в космическия студ
и зарево в огнището.
И вчера ... И днес ... А утре?...
Аз съм човек.

В мен е животът.
В мен са поезията и джунглата.
Аз съм светлина и мрак.
Не трябва да подгъвам крак,
а колко искам, ... ах, как искам
миг покой...
Хаос - инквизиторът живот,
обсебил цялата вселена, издува бузи
и с огненото си дихание -
превърнал храма ни в клоака,
пришпорва всички за атака
и без развети знамена
започвам ръкопашен бой
и в студ, и в зной -
аз - човекът на всички времена.

И тъй битувахме...
И тъй битуваме -
без стон, без вопъл, без унии
и често изпреварил времето,
се връщам САМ
оттам,
където другите отиват...
И вечно бързаем,
и всъде бягаме
безспир ... О, небеса,
един ден трябва да се случи -
ще екне тътен под нозете ни,
ще паднем в пропастта -
навярно в късен час ...
Поискай този жест от нас,
живот! -
за свободата,
за щастието,
за любовта.

Не би...
Напускаме поединично
на варварите кораба стоманен
със кули, бойници, доспехи
и цветни свастики...
но той ... не чака...
Прощавайте трудни успехи,
прощавайте вечни тревоги.
В тази последна късна есен
вече смеем -
не искаме да пеем
чужда лебедова песен.
Бленуваме бряг.
Искаме да се върнем на брега.
Искаме да стъпим на твърда земя.

Уморени тела
и сега
влачат едва
непосилен, размирен товар,
потокът не спира -
от мечтите извира,
поел пътя към бъдното...

Тодор Цанев

НОВИ КНИГИ

А бях само на 17 години

Бойчо Огнянов,
най-младият концлагерист
в Ножарево, Заград и Белене

Книгата на Бойчо Огнянов беше за мен щастливо откритие. Когато видях за първи път ръкописа, очаквах, че ще прочета просто един спомен от Белене – факт, който сам по себе си, както вече казах, заслужава адмирации. Споменът обаче се оказва един от най-възнуващите, които съм чел. На всичкото отгоре – много автентичен. Дано книгата стигне до ръцете на повече читатели. Бившите лагерници и затворници от комунистическия режим лека-полека си отиват – не бива истината за онова време да си отиде с тях. Не съм прекален оптимист – днес тя може и да не обърне вниманието, което заслужава, върху себе си. Но един ден необремените поколения със сигурност ще искат да се вгледат по-критично в онова време. Тази книга е за тях.

Петър Стоянов,
президент на Република България (1997–2002),
първият държавен глава след 9.09.1944 г.,
който не е членувал в
Българската комунистическа партия

8 лв.

През настоящата 2013 г. излезе от печат книгата „А бях само на 17 години” - второ издание, чийто автор е Бойчо Огнянов, (не литературният герой на Иван Вазов от романа му „Под игото”, а живият страдалец от комунистическите преизподни, вече покойник). Книгата му, по своята тематика е едно възнуващо четиво. Негримирана илюстрация на нечовешки мъчения, които предизвикват сълзи у четящия. Тя завладява с искреността на описаните спомени и ни запознава с неистовата жестокост – варварски прийоми на изтезания от ДС. В нея авторът, без злоба и помен от реванш, адресира написаното като послание, не само към своите съвременници, но отправя и въпиещ зов към идните поколения – да знаят и винаги да помнят тези 45 години от историята, години, изгълнени със смразяваща бруталност, стигаща до садизъм в десетките концлагери, осеяли родината ни – Ножарево, Заград, Белене, Ловеч, Скравена... Да помнят зловещата и костелива ръка на ДС. Спомените на Бойчо Огнянов не са само една исконна изповед на изживяното от него едва на 17 години, не са и една мажорна гама, преливаща в минорно съзвучие – те са присъда, заклинание, разобличителен документ към онези времена на вилнеещ комунистически терор.

Книгата му „А бях само на 17 години”, чийто словесен акварел рисува с неповторими багри, черните краски на едно черно минало, беше представена на 5 юни 2013 г. в клуб „Синият лъв”, град София. Представянето ѝ бе удостоено с присъствието на президента на България за периода 1997-2002 г. г-н Петър Стоянов, председателят на политическа партия Обединени земеделци г-жа Петя Ставрева, организационния секретар на БЗНС Сашо Стоянов, представители на Съюза на писателите земеделци, съпругата, внуци и правнуци на автора, много сдружени земеделци и общественици. Топли и трогващи думи изказаха за книгата и нейния автор Бойчо Огнянов експрезидента Петър Стоянов, лидерът на Обединени земеделци Петя Ставрева, внучката на автора Лидия Огнянова и други. Водещият на представянето поетът Румен Леонидов прочете откъси от книгата, които прозвучаха в душната зала като тревожна камбана – ХОРА БДЕТЕ! НИКОГА КОМУНИЗЪМ!!!

Иван Селановски

Пред Съдебната палата спря луксозна лимузина. Слезе дребен господин – метър и шейсет сантиметра. Този мъж на средна възраст с темелче вече описало (бурен живот бе живяло) е изпълнен от мерак с времето да бъде в крак. Придружен от адвокат, стиснал куфарче в ръка, пълно с някакви книжа, влезе във съдебна зала.

Той е Ганьо Бояджиев и живее във Бояна в къща бяла и голяма, наречете я палат... там разхожда се в халат, яде, пие на корем, има даже и харем. По паланки и села собственик е на земя, а верига магазини има в цялата страна. Как постигнал е това?

Да се върнем назад, кога Ганьо беше млад... Той живееше на село, беше член на Бе Ка Пе и високо оценен, стана шеф на Де Зе Се. Но... настъпиха промени – знамето червено бе напълно опетнено. Ганьо залови се едра риба да лови в помътнелите води. В тези смутни времена всеки лапна що можа. В разни групи се заплете (с млади хубави жени), мафиотски фирми май няколко откри... А накрая всичко туй в синьо знаме го покри. Господинът тарикат стана даже депутат. В парламента влезе с листата на Царя, гордо стъпва на пети, кланя се на вси страни: „Обещавам ви промяна, ако аз министър стана!”

Но прецакан бе Ганьо Бояджиев бе в „Атака”. Но тук не му провървя – в Русе някой го раздруса, в Шумен турчин го наби, в Котел група млади роми го обстрелваха юнашки с най-обикновени прашки. Пред приятел сподели:

- Ще напусна аз „Атака”, ще се чувствам по-добре като член на Де Пе Се!
- Не, недей – му каза той – и там не ти мърда бой. Най-добре се зачисли във редиците на „Герб”, тя формира се сега...

Бояджиев не можа пак да си смени цвета... Следствието бе събрало много факти за дела. Често влиза той в Съда, бягайки от мисълта „Дали няма съдията публично да заяви – „Тоз мошеник и крадец милиони да плати за нанесени щети и в затвора да лежи...”

Тъй минават много дни, но не щеш ли, напоследък, нещо взе да го боли – нервни тикове получи, гърчове, стомашни болки, язва, ентерит, колит и пареза на крака, полипи и във носа... И делата се отлагат, месеците си минават... А свидетелите где са? Те смениха си адреса. С книжни знаци, дето трябва, подсъдимия се моли, но в Съда той не ще да проговори.

Днес е делото последно. Прокурор го обвинява, адвокат го защитава, но накрая съдията преценява с леден глас: „Тоз човек е веч невинен, грешно е оклеветен. Той е нужен за страната. Да живее свободата!”

текст и рисунка: Екатерина Ангелова,
„Да или не”, римувана проза, София, 2013 г.

Ситни – дребни
като камилчета

Следизборна

С илюзията „Времето е наше” четвърт век живях, но най-подир разбрах, че времето е тяхно!

Негативна

Вече ясно е разбрано и от хората наивни: всички действия на „Позитано” никак не са позитивни!

Всеки с бедствията си

Бушуват някъде торнада, другаде пък дъждове заливат хора, птици... У нас се палят и гладуват стари, млади - зарад алчни политици!

Бодил Розин

Преди години си имахме цирк в центъра на София, но някой го подпали. Цирк има и сега по селските панаири. Разстилат го по поляни и площади. Там играят артисти, обучавали се с години. При тях няма не мога да летя във въздуха, да се прехвърлям от люлка в люлка...А ние, публиката, тръпнем от страх да не сгрешат и се окажат на пода.

Скоро станахме свидетели на друг всенароден цирк, наречен избори. То не бяха компромати, хули, анонимки, купуване на гласове и какви ли не факирски номера. И сега публиката трепереше, но вече от гняв. Много хора, замаяни от заблудите и обещанията, в бързането забравиха да си вземат очилата и когато влязоха в така наречената тъмна стаичка, сбъркаха номера на партията.

По време на кампанията някои гръмогласно ни обещаваха, че вече ще ни дадат двойно и тройно по-големи заплати и пенсии! Други - че ще ни управляват компетентни личности – експерти. Но премълчаваха в кои области, защото се знае, че у нас има високо квалифицирани експерти по далаверите. Толкова добри, че дори и европейски специалисти трудно ги откриват. От това обещание може да си помислим, че цели 20 години са ни управлявали разни склеротици, невежи... Вярно, имало е и такива, но да не забравяме, че в БСП, която продължи да ни управлява последните 20 години, има и юристи, и професори. Е, колко са били редовни дипломите им е друг въпрос. Навярно е имало и „Калинки”. За здравата управа на другарите стигаха дори хората от Държавната им сигурност. Тях ги пръснаха по всички партии, където заработиха – активно да рушат!

От цялата циркаджийска дандания излезе, че столетницата няма дори един кадър за премиер, та се наложи да излъчат човек, който е минал през СДС, НДСВ, Тройната... Избраха го тихомълком. Сигурно ще е послушен. Не е ясно дали това не е любимият й номер, за да каже след време за оправдание от своя провал: „Той не е от нашата партия!”

През изминалите двадесетина години на много високи постове бяха полубългари. Кой полуамерикаец, кой полугерманец, друг – полуруснак...

Новоизбраният поне е чист българин. Той и да сбърка, ще му простим. Такива сме българите. Простихме на убийците – унищожили цвета на интелигенцията ни по лагери и затвори, та на един премиер за някаква си грешка ли няма да простим.

През цялата изборна кампания само един се осмели да каже високо: „За да се оправим, трябва работа, работа и пак работа!”

Тази дума за някои се оказа чуждица. Нали някои нямаха един трудов ден, нямаха дори едно мазолче по ръката от мотика, с която да са прекопали лозето. А тръгнали да ни управляват!

В голямата гюрултия не мина и без Юда, познат с предателството на Христос. Тогава тази работа се е вършила само за нищожните 30 сребърника. Тогавашната валута сега е фалшива. Сега работим в долари, в евра със зашеметяващи цифри. Важно е да има правителство, президент, прокуратура, съдии... Както си е редно за пред външния свят.

А колкото до анонимките и компроматите, прокуратурата гледа ли – гледа, съдиите решават ли – решават...

Но да не забравяме, че и Господ бди над всички. При него не минават ходатайства, натиск от партийни величия и рушвети от разни богаташи. При него давност няма както при нашите съдии за престъпленията на БКП, сега БСП. Виновните, независимо от коя партия са, той си ги прибира и то без право на обжалване.

Колкото за цирковете... Като деца скимтахме, че баба Меца от панаира не идва и в нашия двор да поиграе. Тогава дядо ни успокояваше: „Търпете, деца, щом баба Меца играе при комшиите, ще дойде и при нас!”

Навярно след националния цирк, сами отворихме широко вратата, та баба Меца, макар и след някоя година, свободно да премине граничната бразда и да заиграе и у нас. Тя ще е вече бялата сибирска мечка. Но ние ще имаме ли кривача брашно да й сипем в паничката, да си хапне, защото се знае от време оно, че гладна мечка хоро не играе.

Ще почакаме и който доживее, ще види.

Стоян Колдов

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

се извинява на читателите за допуснатите технически грешки в брой 3(9) на в-к „Литературно земеделско знаме”, а именно – датата на убийството на Александър Стамболийски (09.06.1923 г.) под уводните думи на първа страница и рождената дата и бащино име във възпоменателната статия в памет на Иван Гинчев, по баща Цветанов, роден на 05.11.1914 г., на трета страница.

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Йордан Борисов
Кирил Назъров

редакция:

София, 1000,
бул. „Дондуков” №38;
litzemedelsko_zname@mail.bg
предпечат: gabrielle